

Prelatovo pismo (junij 2016)

“Sem zadovoljen, da me je Bog poklical, da bi ga dal spoznati drugim?” K temu vprašanju nas vabi prelat v mesečnem pismu, v katerem govori o apostolatu, se pravi o tem, da “preprosto pokažemo to, kar nam napolnjuje dušo in je vir trajnega veselja.”

6. Jun. 2016

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Minila sta dva tedna od Gospodovega vnebohoda in v nas še vedno odmevajo njegove zadnje besede na zemlji: *Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!*

[1] Podpira nas Sveti Duh, ki ga je Gospod poslal apostolom v dvorani zadnje večerje in ki še vedno spodbuja Cerkev, kakor v ***novih binkoštih***. [2] Obljubil je: *Tolažnik pa, Sveti Duh, ki ga bo Oče poslal v mojem imenu, on vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal.* [3] In izpolnil je svojo obljubo. Sedaj smo na vrsti mi, njegovi učenci, da ponesemo po vsem svetu, z besedo in zgledom, odrešenjsko sporočilo, ki ga je zaupal kristjanom.

Cilj Cerkve ni nič drugega kot to: zveličanje duš, vsake posebej. Zato je Oče poslal Sina in tudi jaz pošiljam vas (Jn 20,21). Od tod poslanstvo oznanjati nauk in krščevati, da bi po milosti v duši prebivala presveta Trojica. [4]

Kristusovo naročilo je bilo po božji dobroti v srcu našega Očeta takoj in z veseljem sprejeto. In naš ustanovitelj nam je goreče posredoval ta apostolski zagon, ki ne pozna meja.

Sv. Jožefmarija nas je vedno učil, da mora biti ena od *prevladujočih strasti*, ki usmerjajo naše delovanje, širjenje Kristusovega nauka. ***Glavna dejavnost Opus Dei***, je govoril, ***je v tem, da posreduje svojim članom ter vsem, ki to želijo, duhovna sredstva, ki so potrebna, da živimo kot dobri kristjani sredi sveta. Uči jih Kristusovega nauka, nauka Cerkve; daje jim duha, ki jih pripravi do tega, da delajo dobro iz ljubezni do Boga in v službi vseh ljudi. Z eno besedo, gre za to, da se obnašamo kot kristjani: sobivamo z vsemi, spoštujemo legitimno svobodo vseh in delamo ta naš svet pravičnejši.***[5]

Ta *prevladujoča strast* je še posebej aktualna v tem izrednem letu usmiljenja, kajti »kadar nas bodo ob izteku življenja vprašali, ali smo dali jesti lačnemu in piti žejnemu, nas bodo tudi vprašali, ali smo pomagali ljudem premagati dvome, ali smo se trudili sprejemati grešnike in jih opozarjali oz. popravljali, ali smo bili sposobni boriti se proti nevednosti, še posebej v zvezi s krščansko vero in dobrim življenjem.«[6]

Veliko je načinov, kako posredovati vsebino vere. Sv. Jožefmarija je vztrajal pri osebni apostolatu, v osebni stiku, preko prijateljskega pogovora, ki ne želi nikomur *dajati lekcij*, pač pa preprosto pokazati to, kar nam napolnjuje dušo in je vir trajnega veselja.

Ob drugih prilikah sem vas pomnil na nasvet našega Očeta: ***preden govorite dušam o Bogu, govorite veliko Bogu o dušah.***[7] Osebni

odnos z Jezusom Kristusom v molitvi je vir, iz katerega se napaja naše navdušenje, da bi vsem posredovali lepoto vere, da bi prinašali luč, kjer ljudje živijo v temi. Svet lahko razsvetljujemo, če smo blizu Bogu. Zato je govoril naš Oče: ***Kolikor bolj smo v svetu, toliko bolj moramo biti od Boga.***[8]

Sv. Jožefmarija nam je posredoval pozitiven pogled na svet, na plemenita človeška opravila. Zato bi se morali bolj kakor na obrambo usmerjati k *podajanju predlogov*. Kristjan se ne boji resnice, ne boji se spopada s težkimi vprašanji, ki jih postavljata okolje ali družba. Čeprav on sam nima vedno vseh odgovorov, ve, da lahko evangelij osvetli najtežje dileme in težave. Ta ljubezen do resnice omogoči, da kristjan posreduje svojo vero kot to, kar vera je: velik "da" moškemu, ženski, življenju, svobodi, miru, razvoju, solidarnosti, krepostim. Če nas je

Kristus naredil srečne, je povsem normalno, da se to veselje izraža v našem ravnanju. Dejansko »mora biti moč, s katero se uveljavlja resnica, veselje, ki je njen najbolj jasen izraz. Nanj morajo staviti kristjani in v njem se morajo predstaviti svetu.«[9]

Hči moja, sin moj, zastavi si torej naslednje vprašanje: Sem zadovoljen, da me je Bog poklical, da bi ga dal spoznati drugim? ***Je moj apostolat setev miru in veselja?***[10] Ali dejavno skrbim za svojo versko izobraževanje, da bi svojemu notranjemu življenju dal več globine in gorečnosti?

Sv. Jožefmarija nas je učil posredovati nauk na način, da lahko vsi dojamemo evangelijsko sporočilo, ne glede na stopnjo izobraženosti ali versko vzgojo. Imenoval ga je *dar jezikov*, po analogiji s tem, kar se je zgodilo, ko se je Tolažnik vidno spustil nad Cerkev. V apostolih in

prvih učencih se je pokazal kot jeziki, podobni plamenom, ki so se razdelili, in nad vsakim je obstal po eden. Vsi so bili napolnjeni s Svetim Duhom in začeli govoriti v tujih jezikih.[11]

Ustanovitelj Opus Dei je razlagal, da je dar jezikov, ki ga je od Boga prosil za vse, v tem, **da se znamo prilagoditi sposobnostim poslušalcev. (...) Nauk je treba deliti z razumnostjo, z dovoljšno mero premetenosti, da bi ga tisti, ki ga prejme, zmogel prebaviti. Deliti ga je treba vsem, a pri tem paziti, da se nikomur ne zaleti; v razumnih odmerkih, glede na zmožnost sprejemanja vsakega posameznika. Tudi to je dar jezikov. Kakor je tudi zmožnost prenavljanja: da znamo povedati vsak dan isto na nov, privlačen način.**[12]

Dar jezikov je milost Svetega Duha, ki računa tudi na našo iniciativo.

Študiranje in obnavljanje znanja teologije, ki ga opravljamo odgovorno in z apostolskim navdušenjem, nam omogoča okušati verske resnice in odkrivati načine, kako jih predstaviti v vsej svoji privlačnosti. Pogovor z našimi prijatelji in sodelavci v ozračju, odprtem za njihova vprašanja, nam bo pomagal iti naproti temu, kar jih vznemirja. *»Zato je bistveno poslušati (...), biti sposoben deliti vprašanja in dvome, prehoditi pot skupaj z drugim, osvoboditi se kakršne koli domneve o vseomogočnosti ter ponižno dati svoje sposobnosti in svoje darove na razpolago služenju za skupno dobro.*

Poslušati ni nikoli enostavno. Včasih se je bolj udobno delati gluhega. Poslušati pomeni biti pozoren, želeči si razumeti, vrednotiti, spoštovati, varovati besede drugega (...). Znati poslušati je velikanska milost, je dar, za katerega je treba prositi, da bi ga

potem lahko uporabljali in se tako urili v življenju. »[13]

Posredovati vero ne pomeni razpravljati zato, da bi zmagali, temveč pogovarjati se, da bi prepričali, kajti »idej ne smemo vsiljevati, temveč predlagati.«[14]

Preko pogovora lahko bolje pokažemo Resnico, ki odločilno razsvetljuje naše življenje. ***Celotno Jezusovo življenje ni bilo nič drugega kot čudovit dialog, otroci moji, prekrasen pogovor z ljudmi.***

[15] Če se bomo naučili tako živeti, bomo pomagali in bodo tudi nam pomagali v našem vsakdanjem in ponižnem življenju, da bo evangelij za vse *luč sveta*. [16]

Z veseljem vas spominjam, da bo 23. junija, na predvečer praznika sv. Jožefmarija — ki je slovesnosti v Prelaturi — minilo 70 let od prihoda našega Očeta v Rim. Pred očmi imam spomine — velikokrat sem ga slišal o

tem pripovedovati — na njegove prve dni v večnem mestu: intenzivne molitve za papeža že prve noči njegovega bivanja v mestu; navdušenje, s katerim je kmalu zatem prejel avtograf Pija XII.; zaupanje, s katerim je prišel na avdienco s svetim očetom 16. julija ... ter priložnosti, ko je v teh prvih tednih hodil molit na Trg svetega Petra, ki je bil tako blizu stanovanja v Città Leonina, kjer je prebival.

Dobro si predstavljam, s kolikšno vero in ljubeznijo je v tistih tednih ponavljal molitveni vzklik, s katerim je — vse od začetka Dela — povzel vsa hrepenenja svoje duše: **Omnes, cum Petro, ad Iesum per Mariam!** Vsi s Petrom k Jezusu po Mariji. Vabim vas, da ga pogosto ponavljate in se mi pridružite v molitvi za papeža Frančiška, za njegove sodelavce, za celotno Cerkev. Še posebej v tem mesecu, ko obhajamo

slovesnost apostolov Petra in Pavla,
stebrov Cerkve in zavetnikov Dela.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+Javier

Rim, 1. junij 2016.

.....

[1] Mr 16,15.

[2] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, 213.

[3] Lk 14,26.

[4] Sv. Jožefmarija, Homilija *El fin sobrenatural de la Iglesia*, 28. 5. 1972.

[5] Sv. Jožefmarija, *Pogovori*, 27.

[6] Frančišek, Govor na plenarni seji Kongregacije za nauk vere, 29. 1. 2016.

[7] Sv. Jožefmarija, Opombe k družinskemu srečanju, datum neznan (AGP, knjižnica, P01, VIII-1982, str.88).

[8] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, 740.

[9] Kardinal Joseph Ratzinger, *Kaj pomeni zame Sveto Rešnje Telo?*, v: *Opera Omnia*, pogl. 11, del C, XI, 4.

[10] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, 105.

[11] Apd 2,3-4.

[12] Sv. Jožefmarija, *Pismo*, 24. 10. 1965, 7.

[13] Frančišek, Sporočilo za 50. svetovni dan sredstev družbenega obveščanja, 24. 1. 2016.

[14] Sv. Janez Pavel II., Nagovor mladih v Madridu, 3. 5. 2003.

[15] Sv. Jožefmarija, *Pismo*, 24. 10. 1965, 7.

[16] Mt 5,14.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-junij-2016/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-junij-2016/) (7. Avg. 2025)